

Arrest

nr. 91 627 van 21 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 16 augustus 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 5 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 27 september 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. FRERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekers zijn van Macedonische nationaliteit en van Roma-origine.

Ze hebben op 19 september 2011 een asielaanvraag ingediend.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen besliste op 28 oktober 2011 om aan verzoekers de vluchtelingenstatus en subsidiaire beschermingsstatus te weigeren.

Tegen deze beslissing tekenden verzoekers beroep aan bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad). Bij arrest van 27 januari 2012 werd de afstand van geding vastgesteld.

Op 14 december 2011 dienden verzoekers een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 5 maart 2012 besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris om de machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter ongegrond te verklaren, die op 17 juli 2012 aan verzoekers werd betekend.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 21.12.2011 bij aangetekend schrijven bij onze diensten werd ingediend door:

Naam:

U., R. (R.R.:...) geboren te M. op (...)1960 U., A. (R.R.:...) geboren te M. op (...)1964

Nationaliteit: Macedonië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, aanvraag die door onze diensten ontvankelijk werd verklaard op 06/02/2012, deel ik u mee dat dit verzoek ongegrond is.

Reden(en) :

Het aangehaalde medisch probleem kan niet worden weerhouden als grond om een verblijfsvergunning te bekomen in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen.

Er worden medische elementen aangehaald voor U, A. De arts-adviseur evalueerde deze gegevens op 22/02/2012 (zie verslag in gesloten omslag in bijlage) en concludeerde dat de aandoening, hoewel deze kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat wordt behandeld en opgevolgd, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Macedonië.

Gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Macedonië, dient de aanvraag ongegrond verklaard te worden.

Derhalve

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, of

kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens.”

Op 15 maart 2012 werden aan verzoekers bevelen overgemaakt om het grondgebied te verlaten, die werden betekend op 16 maart 2012 volgend op de beslissing van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen van 28 oktober 2011 en het arrest van de Raad van 27 januari 2012 waarin de afstand van geding werd vastgesteld.

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel, onderverdeeld in drie onderdelen voeren verzoekers de schending aan van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, van de zorgvuldigheidsverplichting en van de “aanwezigheid van een interne tegenstrijdigheid”.

Zij lichten hun middel toe als volgt:

"1. De motivering van een bestuurshandeling moet draagkrachtig zijn.

Dat wil zeggen dat de motivering de beslissing maar zal kunnen schragen wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is (RvSt nr. 72.635, 23 maart 1998, APM 1998 (samenvatting), 64; Arbrb. Brussel 5 oktober 2002, JTT 2003, afl. 867, 393).

Artikel 9ter, §1 stelt het volgende (...).

In casu heeft de arts-attaché het reëel risico [inhoudt] dat verzoeksters aandoening voor haar leven of fysieke integriteit [inhoudt], niet onderzocht, noch hieromtrent geconcludeerd.

De conclusie in diens advies gaat immers als volgt:

"Conclusie:

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze epilepsie bij de betrokkene, met in november 2011 frequente epilepsie-aanvallen onder vorm van grand mal-aanvallen en absences, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar zijn en toegankelijk in Macedonië. Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Macedonië."

Desbetreffende geneesheer heeft bijgevolg nagelaten zijn wettelijke verplichting, die voortvloeit uit art. 9ter, §1 van de Vreemdelingenwet, te vervullen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat de ambtenaar-geneesheer zelfs stelt dat verzoeksters ziekte een reëel risico op haar leven of fysieke integriteit kan inhouden en sluit dit evenmin uit!

Ten slotte wensen verzoekers er op te wijzen dat de verwerende partij uit de conclusie van de arts-attaché verkeerdelijk heeft afgeleid dat verzoeksters aandoening geen reëel risico inhoudt voor haar leven of de fysieke integriteit.

Laatstvermelde arts heeft dit immers niet in zijn conclusie neergeschreven, zoals hierboven blijkt. Het is tevens desbetreffende arts die over de beoordelingsbevoegdheid van desbetreffend risico beschikt, en niet de DVZ.

Derhalve is de bestreden beslissing onvolledig en incorrect gemotiveerd en dient deze vernietigd te worden.

2. De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur dat de overheid verplicht zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden.

Hierdoor moet de overheid in staat zijn om met kennis van zaken te beslissen en de betrokken belangen zorgvuldig inschatten en afwegen, derwijze dat particuliere belangen niet nodeloos worden geschaad.

In casu worden de belangen van de verzoekende partij geschaad.

De bestreden beslissing stelt immers dat de nodige medische behandelingen in Macedonië zowel beschikbaar als toegankelijk zijn voor betrokkene. Hiervoor verwijst de verwerende partij naar de Nota Toegankelijkheid van de zorgen in het herkomstland of land van gewoonlijk verblijf d.d. 20.02.2012.

Verzoekers wensen echter te wijzen op volgende informatie, i.e. een antwoordformulier op de vraag op medische zorgen voor de Roma-minderheden toegankelijk zijn in Macedonië, welke werd uitgevaardigd door het CGVS, d.d. 16.05.2012.

Deze informatie luidt als volgt: (...)

Hieruit blijkt aldus dat de Roma in Macedonië nog steeds ernstige problemen ondervinden betreffende het verkrijgen van adequate medische behandeling, evenals de toegang krijgen tot enige vorm van ziekteverzekering of sociale zekerheidsbijstand.

Bijgevolg kan de verwerende partij niet stellen dat de nodige zorgen zowel beschikbaar als toegankelijk zijn in verzoekers' land van herkomst.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onzorgvuldig en dient deze te worden vernietigd.

3. De bestreden beslissing is behept met een interne tegenstrijdigheid.

In het advies van de geneesheer-ambtenaar wordt gesteld dat de aandoeningen van verzoekers, indien deze niet adequaat behandeld en opgevolgd kunnen worden, als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor hun leven of fysieke integriteit kan worden beschouwd.

Hieruit leidt de DVZ verkeerdelijk af dat uit het voorgelegde medisch dossier niet kan worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

De DVZ trekt aldus een manifest onjuiste conclusie uit het medisch advies van de arts-attaché.

De bestreden beslissing is aldus tegenstrijdig gemotiveerd."

Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen, zodat de bestuurde kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Verzoekers bespreken de motieven in hun middel waardoor zij aantonen de juridische en feitelijke overwegingen te kennen. De bestreden beslissing geeft duidelijk de redenen aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Een schending van artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 wordt geenszins aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet betreft, moet er op worden gewezen dat artikel 6 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 bepaalt dat deze *"slechts van toepassing is op de bijzondere regelingen waarbij de uitdrukkelijke motivering van bepaalde bestuurshandelingen is voorgeschreven, in zoverre deze regelingen minder strenge verplichtingen opleggen"*. Uit een en ander volgt dat op het stuk van de motiveringsverplichting de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen een wet van suppletore aard is (RvS 30 maart 2004, nr. 129.903; RvS 27 juni 2006, nr. 160.589).

Artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalt dat *"de administratieve beslissingen (...) met redenen (worden) omkleed"*. Daargelaten de vraag of deze bepaling wel een motiveringsverplichting oplegt die strenger is dan deze voorgeschreven door de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, zodat de bestreden beslissing derhalve niet zou vallen onder de toepassing van laatstgenoemde wet, kan hoogstens worden besloten dat de in artikel 62, eerste lid, eerste zin van de vreemdelingenwet bepaalde vormvereiste dezelfde draagwijdte heeft als de motiveringsplicht die de wet van 29 juli 1991 oplegt. Aangezien hiervoor is vastgesteld dat artikel 2 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 niet is geschonden, geldt eenzelfde vaststelling wat de schending van de in artikel 62 vervatte motiveringsplicht betreft.

Artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoekers betwisten dat de motivering afdoende is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu is de toepasselijke wetsbepaling artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn

gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. De toekenning van een machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel kan worden geweigerd aan de vreemdeling die zich niet aanmeldt op de in de oproeping vastgestelde datum door de ambtenaar-geneesheer of de geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde of de door de minister of zijn gemachtigde aangestelde deskundige en hiervoor ten laatste binnen de vijftien dagen na het verstrijken van deze datum geen geldige reden opgeeft.

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens een van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoont op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

5° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4. De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5. De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6. Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst, wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.

§ 7. De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk bedoeld in dit artikel, afgelegd door een vreemdeling die toegelaten of gemachtigd werd tot een verblijf van onbepaalde duur, wordt, wanneer zij nog in behandeling is bij de Dienst Vreemdelingenzaken ambtshalve zonder voorwerp verklaard, tenzij de vreemdeling, binnen een termijn van zestig dagen te rekenen vanaf het inwerkingtreden van deze bepaling of vanaf de overhandiging van de titel waaruit het onbepaald verblijf blijkt, bij een aangetekende brief aan de Dienst Vreemdelingenzaken, de voortzetting van de behandeling vraagt."

Vooreerst stellen verzoekers dat de arts-attaché de aandoening van verzoekster niet heeft onderzocht en hieromtrent niet heeft gemotiveerd.

Op dit punt kunnen verzoekers niet gevolgd worden. Uit het advies van de arts-attaché blijkt immers het volgende:

“Conclusie

Vanuit medisch standpunt kunnen we dan ook besluiten dat deze epilepsie bij betrokkene, met in november 2011 frequente epilepsie-aanvallen onder de vorm van grand mal-aanvallen en absences, hoewel dit kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling, gezien behandeling en opvolging beschikbaar en toegankelijk zijn in Macedonië.

Derhalve is er vanuit medisch standpunt dan ook geen bezwaar tegen een terugkeer naar het herkomstland, Macedonië.”

Uit voormelde passage, welke integraal deel uitmaakt van de beslissing die aan verzoekers ter kennis werd gebracht, blijkt dat de arts-attaché de verschillende medische attesten die verzoekster heeft aangebracht, wel degelijk heeft onderzocht en dat hij aanvaardt dat verzoekster wel lijdt aan een ziekte die op zich een reëel risico kan inhouden voor het leven of haar fysieke integriteit als deze ziekte niet adequaat behandeld wordt. Evenwel is de arts-attaché van oordeel dat behandeling en opvolging mogelijk zijn in het land van herkomst. In tegenstelling tot wat verzoekers voorhouden wordt hierover wel gemotiveerd.

Verzoekers lijken echter uit te gaan van een verkeerde lezing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Het is niet omdat de ziekte van verzoekster op zich een reëel risico kan inhouden voor het leven dat haar een machtiging tot verblijf dient te worden toegekend. De arts-attaché dient zich er eerst van te vergewissen of er een adequate behandeling is in het land van herkomst. Verzoekers maken geenszins aannemelijk dat de arts-attaché zijn wettelijke verplichting niet zou zijn nagekomen.

Verder menen verzoekers dat er een tegenstrijdige motivering is. Zo stellen zij dat de attaché die de bestreden beslissing heeft genomen de conclusie van de arts-attaché verkeerdelijk heeft geïnterpreteerd en aldus verkeerdelijk heeft afgeleid dat de aandoening van verzoekster geen reëel risico inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit.

Niettegenstaande de attaché in de bestreden beslissing vermeldt dat uit het voorgelegd medisch dossier niet kan afgeleid worden dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit, terwijl de arts-attaché stelt dat de ziekte van verzoekster kan beschouwd worden als een medische problematiek die een reëel risico kan inhouden voor haar leven of fysieke integriteit indien dit niet adequaat behandeld en opgevolgd wordt, kan dit gegeven niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing daar dit onderdeel van de motivering slechts een overtollig motief is. Het determinerend motief is *“gezien de nodige medische behandeling (en opvolging) beschikbaar en toegankelijk zijn in Macedonië, dient de aanvraag ongegrond te worden verklaard”*. Dit determinerend motief is volledig in overeenstemming met het advies van de arts-attaché.

Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is. Een schending van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

In een tweede onderdeel van het middel voeren verzoekers de schending van de zorgvuldigheidsverplichting aan. Zij betwisten dat de nodige medische behandelingen in Macedonië zowel beschikbaar als toegankelijk zijn. Zij verwijzen daarbij naar een antwoordformulier van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 mei 2012.

Uit het advies van de arts-attaché blijkt dat hij verschillende bronnen heeft geconsulteerd en precieze informatie heeft opgevraagd met betrekking tot de ziekte van verzoekster. Uit deze informatie blijkt dat een medicamenteuze behandeling met carbamazepine beschikbaar is in Macedonië en dat er zowel een opvolging als een behandeling door een neuroloog beschikbaar zijn in Macedonië. Verder stelt de arts-attaché dat uit de voorliggende medische attesten niet blijkt dat verzoekster niet kan reizen of dat er mantelzorg vereist is. Vervolgens onderzoekt de arts-attaché de financiële toegankelijkheid. Zo stelt de arts-attaché dat de ziekteverzekering in Macedonië universeel is en dat de medische zorgen die verzoekster behoeft hieronder vallen. Tot slot gaat de arts-attaché vrij algemeen en summier in op problemen van discriminatie.

De algemene documentatie die verzoekers aanbrengen in hun verzoekschrift weerlegt geenszins dat de behandeling en de opvolging die verzoekster *in casu* behoeft beschikbaar zijn in Macedonië. Het

antwoordformulier waarnaar verzoekers verwijzen nuanceert enkel de bevindingen van de arts-attaché betreffende de financiële toegankelijkheid. Zo wordt in deze vrij algemene informatie aangegeven dat een deel van de Roma-zigeuners in Macedonië niet over een ziekteverzekering beschikken. Verzoekers tonen echter op geen enkele wijze aan dat zij tot het deel van Roma-zigeuners behoren die niet over een ziekteverzekering beschikken, m.a.w. betrekken zij de algemene informatie waarnaar ze verwijzen niet op hun concrete situatie.

Hierbij dient te worden aangestipt dat uit de stukken van het administratief dossier en meer bepaald uit beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2011 het volgende blijkt: *“wat betreft het feit dat uw echtgenote aan epilepsie lijdt, moet gesteld worden dat dit een zuiver medisch probleem is. (...) Bovendien heeft uw echtgenote niet aangetoond in Macedonië (omwille van één van de redenen zoals voorzien in de Conventie van Genève) geen afdoende behandeling voor de door haar aangehaalde problematiek te kunnen krijgen. Zij kon in Macedonië immers sinds 1994 bij verschillende dokters terecht voor raadpleging en behandeling. De dokters schreven haar medicatie voor (CGVS 11/21607B, p. 5-6). Uw echtgenote verklaart dat zij in het ziekenhuis werd opgenomen toen dat nodig was (CGVS 11/21607B, p. 4 p.6). Uw echtgenote verklaart weliswaar dat zij niet genas door de haar voorgestelde behandeling. Zij voegt er meteen aan toe dat de arts die haar behandelde had gezegd dat het kwam omdat deze ziekte ongeneeslijk is (CGVS 11/21607B, p.6). Hieruit kan worden afgeleid dat zij toegang had tot de gezondheidszorg in Macedonië. Uw echtgenote verklaart bovendien dat zij een medisch boekje had, dat zij voorlegt tijdens het gehoor.”*

Uit de eigen verklaringen van verzoekster blijkt aldus dat zij in het verleden wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg. Uit de algemene informatie die verzoekers aanbrengen, kan niet worden afgeleid dat deze situatie op heden zou gewijzigd zijn. Aldus tonen zij niet aan dat de bevindingen van de arts-attaché, alhoewel deze eveneens verwijzen naar een vrij algemene situatie, niet correct zouden zijn. Met hun betoog tonen verzoekers niet aan dat de bestreden beslissing niet met de nodige zorg werd voorbereid of zou berusten op een verkeerde feitenvinding.

Een schending van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aangetoond.

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 9ter van de vreemdelingenwet stelt de Raad vast dat verzoekers nalaten uiteen te zetten waaruit deze schending precies bestaat, minstens valt de kritiek van verzoekers samen met de hiervoor besproken grieven.

Betreffende de aangevoerde schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur merkt de Raad op dat het aan verzoekers toekomt om te precisieren welke algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur zij geschonden achten. Het komt geenszins aan de Raad toe om uit de uiteenzetting van verzoekers te distilleren welk beginsel zij geschonden zouden achten. Dit onderdeel van het middel is dan ook onontvankelijk.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben geen gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig november tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU